

Sygn. akt III KK 16/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jacek Sobczak

SSN Józef Szewczyk

Protokolant Łukasz Biernacki

w sprawie B. G.

skazanego za przestępstwo z art. 91 § 1 k.k.s. i art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7§
1 k.k.s.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.
w dniu 26 lutego 2015 r.

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego
od wyroku Sądu Rejonowego w B.

z dnia 5 maja 2014 r.

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Rejonowemu w B. do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 5 maja 2014 r., sygn. ... 274/14,
wydanym na posiedzeniu w trybie art. 156 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 343 k.p.k., Sąd
uwzględnił wniosek prokuratora o skazanie bez rozprawy i uznał oskarżonego za

winnego popełnienia czynu polegającego na przewożeniu wprowadzonych na polski obszar celny wyrobów tytoniowych bez polskich znaków akcyzy, na których ciążyły należności celne w kwocie 1.299 zł oraz należności podatkowe w kwocie 38.459 zł, w tym podatek akcyzowy w kwocie 30.603 zł i podatek od towarów i usług w kwocie 7.856 zł, tj. przestępstwa z art. 91 § 1 k.k.s. i z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. Za ten czyn, zgodnie z wnioskiem prokuratora, Sąd wymierzył oskarżonemu na podstawie art. 91 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. karę 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w kwocie 50 stawek po 80 zł. Na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres 2 lat. Na podstawie art. 30 § 2 i 6 k.k.s., art. 29 pkt 1 k.k.s. i art. 31 § 6 k.k.s. orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci wyrobów tytoniowych i zarządził ich zniszczenie. Zasądził od oskarżonego koszty sądowe.

Wyrok ten uprawomocnił się bez postępowania odwoławczego.

Kasację od tego wyroku na korzyść skazanego wniosł Prokurator Generalny zaskarżając go w całości i zarzucając „rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa karnego procesowego — art. 156 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 343 § 7 k.p.k., polegające na uwzględnieniu przez sąd sprzecznego z wymogami prawa wadliwie sformułowanego wniosku oskarżonego (powinno być „prokuratora” – dop. SN) o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy i wyrokowanie na posiedzeniu z naruszeniem prawa materialnego, tj. art. 7 § 1 k.k.s., przez uznanie, że czyn zarzucany oskarżonemu wadliwie z obrazą prawa materialnego zakwalifikowany z art. 91 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. stanowi występki karno - skarbowy wg przyjętej kwalifikacji, podczas gdy prawidłowo ustalone przez sąd kwoty narażonych na uszczuplenie należności publicznoprawnych w postaci podatków oraz należności celnej w świetle art. 53 § 3 i 14 k.k.s. wskazują na realizację znamion zawartych w kumulatywnej kwalifikacji przepisów art. 65 § 3 k.k.s. w zb. z art. 91 § 4 k.k.s. w następstwie czego wadliwie przyjęto za podstawę orzeczenia kary pozbawienia wolności art. 65 § 1 k.k.s., zamiast orzeczenia grzywny w stawkach dziennych, na podstawie art. 65 § 3 k.k.s. tj. przepisu przewidującego karę najsurowszą, zgodnie z art. 7 § 2 k.k.s.”. W konkluzji skarżący wniosł o uchylenie zaskarżonego wyroku

w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w B.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna i dlatego podlega uwzględnieniu w całości na posiedzeniu.

Wniosek o skazanie bez rozprawy może dotyczyć konsekwencji prawnych popełnienia czynu. Przedmiotem porozumienia nie może być natomiast sprawstwo i ocena prawna czynu. Ustalenia faktyczne muszą bowiem być prawdziwe, zaś ich subsumcja pod określony przepis odpowiadać prawu.

W rozpoznawanej sprawie Sąd nieprawidłowo zaakceptował wskazaną w akcie oskarżenia kwalifikację prawną czynu i w konsekwencji wymierzył zaproponowaną we wniosku karę. Nie zauważył natomiast, że wartość uszczuplonej należności publicznoprawnej prowadzi do degresji karania. W kodeksie karnym skarbowym kwalifikacja prawna przestępstwa zależy od wysokości uszczuplonej lub narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej albo wartości przedmiotu czynu. Zgodnie z art. 53 § 3 k.k.s., aby czyn mógł zostać zakwalifikowany jako przestępstwo, wartość ta musi przekroczyć pięciokrotną wysokość minimalnego wynagrodzenia w czasie jego popełnienia. Natomiast typ uprzywilejowany przestępstwa tworzy „mała wartość”, tj. wartość, która w chwili czynu nie przekracza dwustukrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia (art. 53 § 14 k.k.s.).

W czasie popełnienia przez skazanego przestępstwa, tj. w dniu 15 stycznia 2014 r., minimalne wynagrodzenie za pracę zostało ustalone w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 11 września 2013 r. (Dz. U. 2013 r. poz. 1074) i wynosiło 1680 zł. Na tej podstawie granicę pomiędzy przestępstwem a wykroczeniem wyznaczała kwota 8400 zł. Natomiast mała wartość nie mogła przekroczyć kwoty 336.000 zł.

Wobec tego Sąd Rejonowy w B. błędnie zaakceptował wniosek prokuratora o skazanie bez rozprawy z uwagi na wadliwie wskazaną kwalifikację prawną czynu. Zarzucony skazanemu czyn powinien być - zgodnie z art. 53 § 3 i § 14 k.k.s. - zakwalifikowany z art. 65 § 3 k.k.s. i art. 91 § 4 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s., albowiem opis czynu i wskazana w nim wysokość podatku narażonego na

uszczerplenie wynosiła 38.459 zł, zaś wartość uszczerplenia celnego wynosiła 1.299 zł. W konsekwencji wymierzono też inną karę niż powinna zostać orzeczona. Przy przyjęciu prawidłowej kwalifikacji prawnej czynu, żaden ze wskazanych przepisów, tj. art. 65 § 3 k.k.s. i art. 91 § 4 k.k.s. nie przewiduje bowiem zagrożenia karą pozbawienia wolności, którą wymierzono a jedynie karę grzywny do 720 stawek dziennych.

Z tych też względów kasacja Prokuratora Generalnego jest zasadna. W ponownym postępowaniu Sąd Rejonowy - biorąc pod uwagę przedstawione zapatrywanie prawne co do kwalifikacji prawnej czynu - dokonana jej zmiany i dostosuje do niej środki represji karnej.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.